

uvéstí žádný vlastní zájem, nedovede ani odvolání udati nic jiného, než že naráží na esthetický vzhled domovního průčelí. Připustiti sluší, že by zájem esthetický stačil, ale žalobkyně není právě s to tvrditi ani ten, nýbrž jen nadhazuje, že kdyby nájemník měl míti volnost ve volbě tvaru a umístění svých firem, mohl by zkaziti průčelní pohled na dům, že však se to v souzeném případě stalo, naprosto netvrdí, naopak připouští, že už tam jsou jiné vlajkové tabule, ale omlouvá to jedině tím, ty že byly tam umístěny s jejím svolením, z čehož jasně zřejmo, že jí nejde o nic jiného než o justament vlastnice, neboť nebyly-li tvar a umístění tabulí při smlouvě ujednány, musil nájemník právem míti za to, že bude moci voliti tvar a umístění obvyklé, také na domě žalobkynině už se vyskytující, tedy i vlajkové, s jakým lze se shledati napořád ve všech městech. Tato důvěra nájemníková nesmí býti zklamána, nehledíc ani k tomu, že pronajímatelka zvoleným tvarem a umístěním tabule netrpí žádnou majetkovou újmu na svém vlastnictví, tedy ani v ohledu hospodářském ani v esthetickém. Když tedy umístění a tvar vývěsní tabule žalovaného jest v rámci účelu, ku kterému nájemní smlouvu uzavřel a tedy v rámci jeho nájemních potřeb žalobkyni už při smlouvě známých, nemůže mu ona z důvodu domnělého výkonu práva vlastnického v tom brániti, svého vlastnictví jen na jeho škodu užívat.

#### Čís. 8234.

**Mohl-li řidič autobusu při patřičné bdělosti tušiti náledí, měl jeti rychlostí co nejmenší, by byl pánem vozu a mohl, když již cestující nevysadil, kdykoliv zastaviti.**

(Rozh. ze dne 18. srpna 1928, Rv II 598/27.)

Jde o úraz při převrhnutí se poštovního autobusu, o němž po prvé rozhodl Nejvyšší soud v rozhodnutí čís. sb. 4893. *P r o c e s n í s o u d* prvé stolice neuznal po té žalobní nárok důvodem po právu, o *d v o l a c í s o u d* napadený rozsudek potvrdil.

*N e j v y š š í s o u d* usnesením ze dne 7. prosince 1926, Rv II 130/26 (neuveřejněno) zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by po případném dalším jednání učinil příslušná skutková zjištění a znovu rozhodl. *O d v o l a c í s o u d* uznal po té zažalovaný nárok důvodem po právu.

*N e j v y š š í s o u d* nevyhověl dovoláním.

#### D ů v o d y:

Rozporu se spisy tu není, neboť, co dovolání napadají, je spíše závěr, který odvolací soud z výpovědí svědků, jež řádně uvedl, vyvozuje, avšak i závěr ten odpovídá logice a nelze ho tedy za nesprávný míti. Ostatně tento důvod jest vedlejším, protože, i kdyby zjištění skutková neb závěr z nich čerpaný byly nesprávné, nemělo by to na správnost rozhodnutí

vlivu, protože, i když se všechno to zjištění, jež dovolatelé napadají, vypustí — a také skutečně rozhodnutí odvolacího soudu na něm nespočívá — zůstane napadený rozsudek ve své moci a váze, čímž odpadá jako bezpředmětný i dovolací důvod neúplnosti řízení, který intervenientka uplatňuje a který se vztahuje na tato zjištění, v nichž dovolání spatřují rozpor se spisy. Odvolací soud totiž správně dovozuje, že šofér důvodně za to míti mohl, že na trati silnice, kde se úraz stal, bude náledí nebo vůbec nebezpečí, protože už na V. činil proti nebezpečí opatření (které však se neukázalo dostatečným), a protože už ráno, když po trati té jel, byla na kritickém místě silnice tvrdá, pokrytá sněhem, a že tedy jako šofér musil z toho seznati, že nepojede po cestě normální, a že měl tedy zastavit a situaci přehlédnouti (což by bylo vedlo v posledních důsledcích k bezpečnému opatření, t. j. vysazení cestujících a přejetí nebezpečných míst s prázdným vozem) a dále, že nejen toho neučinil, nýbrž jel rychlostí nepřipustnou 15—17 km, kdežto přípustnou byla (když už se jelo s vozem plným cestujících) rychlost jen mnohem mírnější, při čemž jest nejvyšší soud toho názoru, že neváže tu ani mínění znalců, kteří udali rychlost 10 km, nýbrž odporoučela se rychlost co nejmenší — po případě 5 km a méně — taková, aby šofér byl pánem vozu a jízdy a mohl, když už cestující nevyložil, každým okamžikem zastavit (§ 45 a 46 nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. z.). Podle tohoto právního posouzení je rozhodnutí správné a bylo proto tak uznati, jak se stalo.

### Čís. 8235.

#### Náhrada škody podle § 1327 obč. zák.

**K výdělku oprávněného lze přihlížeti jen po dobu skutečného jeho zaměstnání. Vyšší výdělek za tuto dobu než činí přisouzené výživné, nelze započítavati na dobu bez zaměstnání.**

**Náhrady na výživu lze se domáhati od podání žaloby bez ohledu na to, kdo poskytoval výživu až do pravoplatnosti rozsudku.**

**Zněl-li žalobní návrh na výživné až do způsobilosti žalobce k výživě, nemůže soud bez návrhu žalovaného stanovit v rozsudku jiné časové omezení.**

(Rozh. ze dne 18. srpna 1928, Rv II 749/27.)

Otec nezletilých žalobců byl usmrčen při neštěstí na dráze. Nárok proti dráze na náhradu škody byl uznán důvodem po právu soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z důvodů, uvedených v čís. sb. 5601. Procesní soud první stolice přisoudil po té nezl. Emilu T-ovi 11.900 Kč a měsíční důchod 350 Kč až do doby, kdy se bude moci sám živiti, nezl. Janu T-ovi 14.650 Kč a měsíční důchod 350 Kč až do doby, kdy se bude moci sám živiti. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalované dráhy napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.